

[Socialministeren]

Hvis der hos nogle lønmodtagere skulle være frygt for tilbagefald – og det er da det eneste argument, jeg kunne acceptere – ligger det jo klart efter lovforslaget, at ved tilbagefald inden for de første 12 dage får man ikke en ny karensgang; derfor vil jeg tillade mig at sige, at den argumentation, der kommer frem i den offentlige debat og nu fra fru Mette Groes' side om, at det skulle give flere sygedage eller længere sygeperioder, må jeg kraftigt tilbagevise; der er ingen fornuftige argumenter for den.

Så vil jeg gerne sige til fru Lone Dybkjær, som kommer ind på spørgsmålet om varighedsbegrænsningens bortfald for en særlig gruppe af personer, bl. a. dialysepatienter og kræftpatienter, at regeringen har den samme holdning hertil som fru Lone Dybkjær; vi vil gerne søge at løse dette problem, for vi er enige i, at kan det lade sig gøre at undtage denne gruppe, skal vi gøre det. Det arbejder vi fortsat med i ministeriet, og vi må diskutere det videre i forbindelse med udvalgsarbejdet mellem anden og tredje behandling. Finder vi en fornuftig løsning, som ikke er et brud på selve princippet om, at der skal være en varighedsbegrænsning på 2 år, er vi altså meget indstillet på at stille et ændringsforslag. Men jeg vil sige, at de tekniske vanskeligheder her er større end dem, man kunne forestille sig i forbindelse med det politiske, for vi er naturligvis enige i det politiske, at kan det løses, så skal det løses.

Fru Lone Dybkjær nævner et teknisk problem i forbindelse med, hvad der skal ske fra 1. april 1984, og da afstemninger om disse lovforslag er lidt komplekse og vi trods alt ikke ved, hvordan vi ender med fastfrysning eller ikke-fastfrysning, vil jeg foreslå, at denne debat optages mellem anden og tredje behandling i udvalget, når vi kender konsekvenserne af de afstemninger, vi skal i gang med om et øjeblik.

Mette Groes (S):

Jeg vil godt sige til socialministeren, at det skuffer mig en lille smule, at han ikke siden første behandling har haft stunder til efter min positive omtale af socialforskningsinstituttets publikation nr. 44 om sygefravær, lavet af bl. a. Jon Sundbo og David Bunnage, at sætte sig en lille smule ind i den og se, hvad det er for en argumentation, de to her-

rer kommer frem med. Ligesom de ikke er nogen hr. hvem som helst, er fru Inger Koch-Nielsen heller ikke en fru hvem som helst, idet hun er mangeårig forskningsleder ved socialforskningsinstituttet og særdeles godt inde i hele sygefraværproblematikken.

Det er altså ikke det, at der en dag er en morsom tegning i Politiken og en notits om, hvad de 4 mennesker mener, der er interessant. Det er det livsværk, som ligger bag, og de aldeles udmærkede forskningsundersøgelser, de har lavet, der samstemmende viser, at det ikke er så forfærdelig smart med en karensgang. Det er selvfølgelig kedeligt for socialministeren at læse den slags, men det er altså rent faktisk sandheden.

Formanden:

Jeg vil gerne henstille, at de, der gerne vil se på demonstrationen, ikke gør det fra vinduerne i folketingssalen. Jeg synes ikke, der er nogen grund til, at man udefra skal se den interesse, der vises herindefra.

Tinning (VS):

Det var først og fremmest for at sige direkte til socialministeren, at det, at der er et enkelt menneske, der ikke forstår noget, ikke er udtryk for, at det i den forstand er uforståeligt. Det, det handler om, er jo, at der ikke er noget specielt uforståeligt ved, at den enkelte dags fravær, der kan have den funktion, at man får det nødvendige lille pustenum, den nødvendige ekstra smule luft, som gør, at man kan klare sig, springer man selvfølgelig over, fordi det koster penge, og så kommer det bagefter: bang, og så er det noget med 4-5 dage. Det er, som også fru Mette Groes var inde på, ikke noget, en eller anden tilfældig har hittet på. Det er faktisk nogle, der sidder og laver seriøst forskningsarbejde, der er nået dertil.

Men selvfølgelig, hvis man har den holdning – og det har både socialministeren og regeringen – at der skal spares, og at der skal spares, jeg havde nær sagt for enhver pris, så er den slags jo i bedste fald rent intellektuelt interessant. Det kunne ikke falde én ind at tage konsekvensen af, at dette faktisk rammer ganske almindelige mennesker og er skat på sygdom.

Jeg synes også, at socialministerens bemærkning om, at det her går jo godt, der er